

Mei Hashiloach - Leviticus - *Vayikra - Tazria Metzorah*

פרשת תזריע

*****

God spoke to Moses saying, speak to the children of Israel saying, a woman who seeds and gives birth to a boy...

(Isaiah 66:9) "Will I labour and not give birth?" says God. "When I birthed did I stop?" says your God.

To begin with, the verse speaks in the future tense, Will I labour ... and afterwards it speaks in the past tense, when I birthed did I stop? Because in the beginning, when a person starts drawing himself close to God, then God hides His light from him in order to test his desire, until his heart breaks because he sees his own faults. And he merits, thereby, that God reveals to him more and more Torah, even greater than his desire, because God gives him a full measure.

וידבר ה' אל משה לאמר, אשה כי תזריע וילדה זכר, האני אשביר ולא אוליד יאמר ה' אם אני המוליד ועצרתי אמר אלקיך (ישעי' ס"ו), מתחילה כתיב לשון עתיד האני אשביר ולא אוליד ואח"כ נאמר לשון עבר המוליד ועצרתי, כי בתחילה כשאדם מתחיל להתקרב עצמו להש"י אז מסתיר הש"י אורו ממנו כדי לברר תשוקתו עד שנשבר לבו שמכיר את חסרונו עד שזוכה עי"ז שהש"י מגלה לו ד"ת יותר ויותר מכפי תשוקתו שהקב"ה נותן לו מלא עומסו,

This is the meaning of the phrase, "Will I labour" meaning, if, in the beginning of his desire to grow close to Me I break his heart by hiding My face from him in order to increase his prayers, and in order to test him, so that he merits salvation, will I not give birth? The future tense because when a person is in that state of despair, he doesn't believe that he is ever going to give birth and merit salvation, due to the powerful concealment of God's face.

וזה פיל הפסוק **האני אשביר** היינו אם התחילת התקרבותו אני שברתי את לבו בהסתרת פנים כדי להגביר צעקתו ולבררו כדי שיזכה לישועה, **ולא אוליד** לשון עתיד שאז אין לב האדם מאמין אפילו שיוליד ויזכה לישועה בשפע רב

The future tense because when a person is in that state of despair, he doesn't believe that he is ever going to give birth and merit salvation, due to the powerful concealment of God's face. And then, afterwards, when he has merited the salvation with tremendous abundance, he sees clearly how God was with him from the beginning to the end. which explains the last part of the verse, "when I birthed did I stop?" Because the person realises that there was never a complete concealment of the divine face, even to start with when he was in despair, that was also God's work, God's doing. God used it to build the salvation out of it, out of the concealment.

אז מכיר שהי' עמו הש"י מתחילה ועד סוף וזהו **אם אני המוליד**, לשון עבר **ועצרתי**, אז מכיר שלא הי' ממש הסתרת פנים כי גם בתחילה כשהי' בצעקה אז הי' ג"כ מכח הש"י שבנה לו את הישועה ע"י הסתרה הזו,

It is written (I Chronicles, 28:9), "If you seek Him, He will make Himself found to you." Surely if a

person merits to find God, then it's obviously not accidental, God obviously set it up from the beginning of his existence, to reach this level of salvation. Still, from the person's point of view, he has a choice as the verse says, "if you search for God". This is a great mystery.

וכתיב אם תדרשנו ימצא לך הנה מה שהאדם זוכה שהש"י נמצא לו בודאי אין זה במקרה רק שהי' מוכן כך מתחלות בריאתו לבוא למדרגת ישועה זו, ואעפ"כ מצד האדם יש לו בחירה כמ"ש אם תדרשנו כו' וזהו פלא גדול,

This is also the mystery of this parshah, "the woman who seeds and gives birth to a boy..." It is impossible to plumb the depths of this matter, because it is illogical that through a person's powerful desire there should be born a salvation that appears to be accidental! And that it depends upon your free will - that can't be, because the truth is that true salvation has been ordained from before the creation of the world, and it comes from God.

וזה ג"כ פליאת הפרשה הזו אשה כי תזריע וילדה זכר היינו שאין לברר עומק הלז כי אי אפשר שע"י זריזות תשוקתך יולד הישועה הנראת שהי' במקרה, ותלוי בבחירתך, ובאמת אינו רק שהישועה אמיתית מסודרת כן מתחילת הבריאה מאת הש"י,

And this is the meaning, "she gives birth to a male" which refers to the salvation that has been ordered from the beginning of creation.

וזהו וילדה זכר היינו ישועה מסודרת מתחילת הבריאה.

*****

A man who will have in the skin of his flesh etc.

In the Zohar we learn, (Vol III 48a) How many names does the human have? And *Adam* is the highest. What this means, is that there is the name man-*Ish* which corresponds to the name woman-*Isha*. *Isha* refers to the person who cannot overcome the desires of her heart. *Ish* refers to the person who although they are flooded with desires and longings, yet they are still capable of ruling over them.

אדם כי יהיה בעור בשרו כו', איתא בזוה"ק (ויקרא מ"ח.) כמה שמות יש לאדם. ואדם עילאה על כלהו, היינו כי שם איש הוא הנוכח לשם אשה, כי אשה מורה שאין לה כח להתגבר על רצון לבה, ואיש היינו אף שיבא לו תשוקות ורצונות יוכל להתגבר עליהם,

But the word *Adam* refers to someone who is above all the desires and lusts. Someone to whom the only desires which are allowed to enter are those which are the desires of God.

אבל אדם מורה שהוא מנושא על כל החמדות והרצונות שלא יבוא לו שום רצון וחשק ללבו בלתי לדבר שהוא רצון הש"י,

Now, when we look at the chapter dealing with the leprous plagues, it begins with the phrase, "And a *Adam*-man, who has in the skin of his flesh a leprous mark." The reason is because the leprosy is a result of the flaw in the character in that the person allowed themselves to indulge in rage. This particular flaw can be found in greater people because they have so little pleasure from this world.

And all the good things that are stored up for them to enjoy in the world to come are hidden from them in the present.

ומה שנאמר בפ' נגעים תואר שם אדם כי צרעת מורה על חסרון במדות הכעס, וזאת המדה נמצא ביותר באנשים גדולים מפני שאינו מגיע להם שום נייחא משוב עו"הז, והטוב המוכן להם לעו"הב זה הוא בהסתר מהם בעו"הז,

The way to deal with the rage is to accustom oneself and to empower generosity of spirit. Generosity of spirit has three facets: the first is to cultivate the desire that Gods abundance flow to the world in general, to every Jew.

והעצה לזה להחזיק במדת טובת עין, ובמדה הזאת נמצא ג' מדרגות, אחד שירצה שישפיע הקב"ה טובה לעולם בכלל לכל ישראל,

The second level is to be generous even though the fact that his neighbor receives the abundance means that he himself will have less, to hold on to one's generosity of spirit in spite of that fact.

והשני אף אם ע"י שחבירו יקבל ג"כ השפעה יגיע לו מעט צמצום מ"מ יהי לו עין טובה,

The third level is to hold on to one's generosity of spirit even if the abundance flowing from God is only going to his neighbor and not to him. Even if nothing of the abundance is going to flow in his direction, to take pleasure in the abundance that flows to another. This is the meaning of the verse (Proverbs, 22:9) He who has a generous eye will be blessed.

It really means that generosity is its own blessing. Someone who feels blessed by generosity even when that generosity is not flowing towards himself, but can take pleasure from what God pours upon his neighbor, and the fact that his neighbor receives satisfaction.

והשלישית אף אם השפעות הש"י לא תהי' רק לחבירו, ולו, לא יהי' שום חלק בהשפעה, מ"מ יהי' לו נייחא בשפע טובה שהש"י משפיע לחבירו, וזה פי' הפסוק (משלי כ"ב, ט') טוב עין הוא יבורך, היינו שמתברך ממדת טובת עין אף שאין לו חלק בהשפעה, מ"מ הוא בנייחא ממה שהש"י משפיע לחבירו, וחבירו משיג טובה כחפצו:

*****

ספר מי השילוה - חלק ראשון - פרשת מצורע

*****

And he shall be brought to the Cohen...

As we learn in the Zohar, (Vol III, 49b) It is as it says... (Exodus 27:2) " And the staves shall be brought into the rings..." what this means is that the Cohen/priest is a metaphor pointing toward fear of God and worship. As it is written (Malachi, 2:5) "I gave them (to him) for the fear with which he feared Me, and was afraid..."

והובא אל הכהן, איתא בזו"ה קמה דאת אמר להביא את בדיו בטבעות, פי' שהכהן מורה על יראה ועבודה כדכתיב ואתנם לי מורא ויראנו,

What this means, is that the Cohen/priest has to have serenity and presence of mind in everything that he does, great or small. Looking at things to decide whether it is the will of God. And this is

something that exists within every individual Jew. The ability to decide whether an act is the will of God. The difference being that in most Jews it can only be found occasionally when a person is worshipping God or performing a mitzvah commandments, or similar things. Then, every individual is a Cohen/priest. As Rashi explains on the verse (Gen. 49:28) "all these are the tribes of Israel" Rashi comments that each tribe contains all the others.

פי' שיש לו ישוב הדעת בכל דבר קטן וגדול אם הוא רצון הש"י וזאת הנקודה נמצא בכל או"א מישראל, רק שאינו נמצא בו רק לפעמים בעת שעוסק בעבודה בדברי מצוה וכיוצא אז יקרא בשם כהן כפירש"י על פסוק כל אלה שבטי ישראל שכל שבט כולל מכלם,

And this is the meaning of the Zohar, It is as it says... And the staves shall be brought into the rings. That a person has to bring himself and insert himself into the character of the cohen within himself. Meaning into awe and worship. To constrain and constrict himself as much as is necessary when beginning the healing process. Since there is a flaw at the root of his life force requiring treatment at the source.

וזה שאמר הזוה"ק כד"א והובא את בדיו בטבעות שיכניס א"ע תחת מדת הכהן הנמצא בו היינו עבודה ויראה ויצמצם א"ע כפי הצורך כשיתחיל להתרפאות מאחר שנמצא חסרון בשורש חיותו ועיקר להתרפאות שורשו:

*****

And he sends away the living bird on the fields ...

We learn in the Mishnah (Negaim 14:2) "he does not turn his face to the sea, nor does he turn his face to the desert, nor does he turn his face to the city, but he faces the fields"

The meaning of this Mishnah is that the sea and the desert refer to both fear and love. And city is also a metaphor for fear. As it is written in Daniel 4:20, 'I saw in the visions of my head upon my bed, and, behold, *Ir V'Kadish* - a watcher and an holy one came down from heaven.

ושלח את הצפור החי' אל פני השדה, איתא במשנה אינו הופך פניו לא לים ולא למדבר ולא לעיר רק לשדה, הענין הוא כי ים ומדבר רומזים על יראה ואהבה, וכן עיר מורה על יראה כמ"ש עיר וקדיש,

And now, after having been shown salvation, because God has healed him at his source, he no longer needs to constrict and constrain himself and is permitted to spread out and let go of boundaries because that is the metaphor of the field. it suggests spreading as we learn in the Zohar, (Vol. I. 122a) there are different sorts of fields, as it is written "and Esau was a man of the field" and there is another sort as it is written "like the fragrance of the field blessed by God". Understand this.

ואחרי השגות ישועות הש"י שנתרפא בשורשו, אין צריך עוד לצמצם עצמו כ"כ ומותר להתפשט, כי שדה מורה על התפשטות, כדאיתא בזוה"ק כי אית שדה כמ"ש אית שדה, ואית שדה כריח שדה אשר ברכו ה' והבן:

*****

חלק שני - פרשת מצורע

And the Cohen/priest will look and behold, the leprosy has been healed from the leper.

We learn in the Zohar (Vol III 49b) "the cohen" when used without additional adjectives refers to

God". What this means is that when God looks into the individual Jewish soul there is an automatic healing that occurs and all the flaws in the character are fixed. Because being scrutinized by God is already a benign thing.

וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. איתא בזה"ק (תזריע מ"ט:) הכהן סתם דא קב"ה היינו שבעת שהשי"ת מביט לפרט נפש מישראל, אז ממילא מתרפא האדם מכל חסרונותיו, כי ראיית השי"ת פועלת טובה.

*****